

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СТРАХ В НОЩТА

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

Тя се чу да вика и се събуди. Разбра, че трябва да е викала доста преди това. В стаята беше студено, но тялото ѝ бе покрито с пот. Капчици се стичаха по лицето и раменете ѝ и мокреха нощницата. Гърбът ѝ бе изпотен и чаршафът под нея — мокър.

Тя започна да трепери.

— Добре ли си? — попита я съпругът ѝ.

Тя не можа да отговори веднага. Беше свила колене и ги бе прегърнала здраво с ръцете си. Опитваше се да престане да трепери. Съпругът ѝ представляваше една тъмна маса до нея — тъмен, дълъг цилиндър на фона на слабо проблясващите чаршафи. Щом го погледна, тя отново започна да трепери.

— Ще ти стане ли по-добре, ако запаля нощната лампа? — попита той.

— Не! — рязко му отвърна тя. — Не мърдай... Моля те!

Остана да се чува само равномерното тиктакане на часовника, но то също като че ли бе заплашително.

— Отново ли?

— Да — каза тя. — Съвсем същото. Не ме докосвай, за Бога!

Той бе започнал да се приближава към нея — тъмен и извиващ се върху чаршафа, а тя отново трепереше неудържимо.

— Сънят... — заговори той. — Пак ли... бях аз? — Той деликатно премълча края на мисълта си и се понамести леко в леглото, като внимаваше да не я изплаши.

Но тя вече като че ли се съвземаше. Отпусна ръце и се подпря с длани върху матрака.

— Да — отвърна. — Отново змиите. Пълзяха отгоре ми. Големи и малки. Стотици. Стаята беше пълна и още влизаха през вратата, прозорците. Гардеробът беше пълен със змии. Дотолкова, че изпълзяваха под вратата му...

— Успокой се — каза той. — Наистина ли мислиш, че искаш да говорим за това?

Тя не отговори.

— Искаш ли вече да запаля? — попита я нежно.

Тя се поколеба.

— Още не. Още не смея.

— О — произнесе той с пълно разбиране. — Значи останалата част от съня...

— Да.

— Виж, може би не трябва да говориш за това.

— Не, нека да говорим — тя опита да се засмее, но излезе като хълцане. — Човек би помислил, че ще свикна. Колко нощи вече?

Сънят винаги започваше с малко змийче, което бавно се извиваше върху ръката ѝ и я наблюдаваше със зловните си червени очи. Тя го отблъскваше и сядаше в леглото. После друго пропълзваше през завивките — по-голямо и по-бързо. Тя и него отблъскваше, бързо скачаше от леглото и заставаше права върху пода. Тогава усещаше една змия под краката си, после друга, увита в косата си, над очите, а през вече отворената врата идеха още, като я принуждаваха да отстъпи, да падне върху леглото и с писък да посегне за помощ към съпруга си.

Но в съня ѝ той не беше там. В леглото до нея като дълъг, тъмен цилиндър на фона на проблясващите чаршафи лежеше огромна змия. Тя не можеше да разбере това, докато ръцете ѝ не я обгърнеха.

— Сега запали лампата — изкомандва тя. Мускулите ѝ се свиха до болка, когато светлината, заля стаята. Бедрата ѝ се напрегнаха, готови да я изхвърлят от леглото, ако...

Но това все пак беше съпругът ѝ.

— Мили Боже — въздъхна тя и се успокои напълно. Отпусна се върху леглото.

— Изненадана ли си? — попита я той с хладна усмивка.

— Винаги се изненадвам — призна му тя. — Всеки път съм сигурна, че ти няма да си там. Сигурна съм, че ще видя змията. — Тя докосна ръката му, за да се увери напълно.

— Виждаш ли каква глупост е всичко? — заговори той нежно и успокоително. — Ако само поискаш да забравиш. Ако ми имаш повече доверие, всички тези кошмари ще свършат.

— Знай — отговори тя, докато поглъщаше с очи подробностите в стаята. Малката масичка за телефона бе невероятно успокояваща с купчинката бележки отгоре ѝ. Издрасканото махагоново бюро ѝ беше стар приятел, също както малкият радиоапарат и вестникът върху пода. Пък и колко спокойно и безгрижно беше метната върху стола зелената ѝ рокля!

— Докторът ти каза същото — заговори той. — Когато имахме онези неприятности помежду си, ти ме свързваше с всичко лошо, с всичко, което те наранява. А сега, когато вече нямаме неприятности, ти продължаваш...

— Несъзнателно — отвърна му тя. — Кълна се, че е несъзнателно.

— И все пак го правиш — настоя той. — Помниш ли когато аз исках да се разведем? Когато ти казах, че никога не съм те обичал? Спомняш ли си как ме мразеше тогава, макар че не искаше да ме пуснеш да си ида? — Той замълча, за да си поеме дъх. — Ти мразеше Хелън и мен. Това остави следи. Омразата остана в подсъзнанието ти.

— Не вярвам, че някога наистина съм те мразила — каза тя. — Само Хелън... Тази мършава малка маймуна!

— Не бива да се говори лошо за онези, които вече почиват блажено — промърмори той.

— Да — произнесе тя замислено. — Предполагам, че аз съм я довела до това произшествие. Но не мога да кажа, че съжалявам. Мислиш ли, че тя ми изпраца тези призраци?

— Не трябва да обвиняваш себе си — каза той. — Тя беше много напрегната, нервна, артистична. Невротичен тип.

— Сега, когато Хелън я няма, ще преодолее това. — Тя му се усмихна и бръчките от уплахата по челото ѝ се изгладиха. — Толкова те обичам — прошепна тя и прекара пръстите си по светлокестенявата му коса. — Никога няма да те пусна да си идеш.

— Така и трябва — усмихна ѝ се той. — Аз не искам да си ида.

— Помогни ми.

— С всичко, което мога — той се наведе и я целуна леко по бузата. — Но, мила, ако не се отървеш от тези кошмари, в които аз съм главният злодей... ще трябва да...

— Не го казвай — бързо го прекъсна тя. — Не мога да понеса тази мисъл. Пък и ние *преодоляхме* лошите моменти.

Той кимна.

— Обаче си прав — продължи тя. — Мисля, че ще трябва да отида при друг психиатър. Няма да мога да издържа още дълго на това. Тези сънища всяка нощ...

— Пък и стават все по-чести — напомни ѝ той и се намръщи. — Първо беше само от време на време, но сега това е всяка нощ. Скоро,

ако не направиш нещо, ще бъде...

— Добре — каза тя. — Да не говорим повече за това.

— Трябва. Аз започвам да се боя. Ако тази змийска серия продължи, ти може да ме заколиш някоя нощ.

— Никога — увери го тя. — Но нека да не говорим за това. Искам да го забравя. Мисля, че няма да се повтори тази нощ. Какво ще кажеш?

— Надявам се да не се повтори — каза той.

Тя се пресегна през него и загаси лампата. Целуна го и затвори очи.

След няколко минути се обърна на другата страна. След половин час се обърна отново към него, каза нещо неразбрано и остана спокойно заспала. След още двайсет минути едното ѝ рамо потрепна, но иначе тя остана спокойна.

Съпругът ѝ беше като тъмна маса до нея, повдигнат на единия си лакът. Той лежеше в тъмнината и мислеше, заслушан в дишането ѝ и тиктакането на часовника. После се изпъна.

Бавно развърза колана на пижамата си и го издърпа, докато в ръката му се събраха около трийсетина сантиметра. След това отхвърли леко завивката. Много леко той се обърна към нея с колана в ръка, заслушан в дишането ѝ. Постави колана върху ръката ѝ. Бавно, като го издърпваше сантиметър по сантиметър няколко секунди, той постави колана по дължината на ръката ѝ.

Засега тя само изстена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.